

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

Άμαρούσιον 16-9-2016

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμον
Διά τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ
κ. Κυρίλλου

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,
Εὐλαβῶς ἀσπάζομαι τήν δεξιάν Σας,

Εὐσεβάστως αισθάνομαι ἀδήριτη τήν ἀνάγκη ὡς πρός πνευματικό πατέρα νά Σᾶς καταθέσω κάποιους προβληματισμούς γιά τό πολύ σοβαρό θέμα τῆς «Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου».

Ἐπιθυμῶ εὐλικρινῶς νά Σᾶς εὐχαριστήσω, γιατί οἱ θύρες τοῦ Μητροπολιτικοῦ Σας Μεγάρου στήν Ἱερά Μητρόπολη Θηβῶν καί Λεβαδείας παλαιότερον καί τώρα στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν ἦταν πάντοτε ἀνοιχτές στήν ἐλαχιστότητά μου. Ἡ Σεπτή Σας Μακαριότητα πατρικῶς μέ ἐκάλυπτε καί παρείχε πάντοτε λύσεις σέ ἄμεσα ποιμαντικά προβλήματα.

Πολλά ἔχουν γραφεῖ γιά τήν «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο». Ὡς ἐφημέριοι τῆς πληθοῦς ἐνορίας μας, γινόμαστε δέκτες τῶν ἀνησυχιῶν πολλῶν ἀγωνιωδῶς ἐρωτῶντων, τῶν κατά σάρκα συγγενῶν μας, πολλῶν ἐνοριτῶν μας καί πνευματικῶν μας τέκνων. Ἐπίσης πολλές ἐπιστολές ἐνεργῶν καί ζωντανῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μας καταφθάνουν στήν Ἑστία Πατερικῶν Μελετῶν καί ζητοῦν λόγον ἀληθείας καί παρηγορίας.

Μακαριώτατε,

Ἡ ἐλαχιστότητά μου καί πολλοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί θεωροῦμε, ὅτι Κυβερνήτης τῆς νοητῆς νηός τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί συνετός οἰακοστρόφος ἡ Σεπτή Μακαριότητά Σας μετά τῶν ὀγδοήκοντα Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐμεῖς ὡς πρεσβυτέριο μετά τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ δέν μποροῦμε καί δέν πρέπει νά γίνουμε βασιλικότεροι τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλευόντων Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ποιμαντικότεροι Ὑμῶν καί τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀποροῦμε ὅμως καί ἐξιστάμεθα:

Γιά τό πῶς ἄλλαξε ἄρδην ἡ ὀρθόδοξη δομή τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἀπό **Συνοδική-δημοκρατική** ξαφνικά γίνεται **ὀμάδα δέκα Προκαθημένων μέ ἀνώτατο τόν πρῶτο τῶν πρώτων**. Πότε ἡ Ἁγία Ὀρθοδοξία μας εἶχε ἓνα ἀνώτατο παπίζοντα ἄρχοντα, ἀμέσως κατευθύνοντα σέ «ὀμόφωνη» συμφωνία τοῦς κάτωθεν αὐτοῦ δέκα Προκαθημένους καί ἐμμέσως καθοδηγοῦντα τοῦς εἴκοσι τέσσερις ὑπ' αὐτούς Μητροπολίτες ἐκάστης τοπικῆς Ἐκκλησίας; Τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς μόνο σέ ἓναν Ἀπόστολο (π.χ. τόν Πέτρο) κατέπεμψε τό Ἅγιόν Του Πνεῦμα ὁ ἐν Τριάδι Θεός; Ἰσότημα καί οἱ Δώδεκα δέν ἐφωτίσθησαν μέ τίς πύρινες γλῶσσες τοῦ Παναγίου Πνεύματος; Σέ ὅλες τίς Συνόδους, ἀπό τίς Ἀποστολικές καί ἀπό τήν πρώτη μέχρι τήν ἐνάτη τῶν Οἰκουμενικῶν δέν ἐλάμβαναν μέρος μέ πλήρη καί ἰσότημη ψήφο ἅπαντες οἱ Ἱεράρχες τῆς ἀνά τήν Οἰκουμένην Ἁγίας Ὀρθοδοξίας Ἐκκλησίας μας; Ὅλοι οἱ καθηγητές τῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μέχρι νά ἐμφανισθεῖ ἡ μεταπατερική θεολογία, μᾶς ἐδίδασκαν ὅτι καί ἡ μικρότερη τοπική Ἐκκλησία, ὁ ἐπίσκοπος, τό τίμιο πρεσβυτέριο καί τό χριστεπώνυμο πλήρωμα ἀποτελοῦν πλήρη εἰκόνα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτό ἐξάγεται ἀπό τή συνολική μελέτη καί ὄχι ἀποσπασματική, τῶν πατερικῶν κειμένων καί ἀπό τή συνεχιζόμενη ἐμπειρία καί γνώση ἀπάντων τῶν Ἁγίων μέχρι σήμερα.

Άκόμα και σ' αυτή την Β' Βατικάνεια Σύνοδο μετείχαν 2500 περίπου καθολικοί Έπισκοποι από όλον τον κόσμο. Άνεμεναν μάλιστα κάποια βελτίωση του παπικού απολυταρχικού τους πολιτεύματος επί τού δημοκρατικότερου και συνοδικότερου σύστημα. Οί παπικοί επίσκοποι είχαν επηρεασθεί από την τελειότητα, την άνεση και θεία έν Τριάδι καταγωγή του συνοδικού μας πολιτεύματος, αλλά και τών προσδοκιών του πληρώματος τών πιστών του παπισμού. Όμως ο πάπας Ίωάννης ΚΓ' έγκαιρα είχε φροντίσει νά όρίσει ως όμιλητές επισκόπους και καρδινάλιους τής δικής του νοοτροπίας, για νά υπενθυμίσουν στους συνέδρους τής Β' Βατικάνειας Συνόδου, ότι ή «Έκκλησία» τους είναι παποκεντρική στη διοίκησή της και όχι δημοκρατική-Συνοδική, όπως ή Όρθόδοξη κατ' Ανατολάς Έκκλησία. Μάλιστα οί παπικοί όμιλητές κατάφεραν νά σκληρύνουν τόν παπικό θεσμό και νά κατευθύνουν την παπική απολυταρχία επί τού δυναστικότερου και συγκεντρωτικότερου. Σύμφωνα μέ αυτό όλοι οί επίσκοποι του Παπισμού άρύνονται την επισκοπική τους ιδιότητα και ποιμαντική ικανότητα από την παπική έξουσία. Κάθε άμφισβήτηση τής αποκλειστικότητας τής άνωθεν δοθείσης παπικής έξουσίας, λένε, επιφέρει και μείωση ή άκύρωση του επισκοπικού επί μέρους αξιώματος. Μηδενίζεται ή επισκοπική έξουσία έκάστου επισκόπου άν δέν υποτάσσεται στην άλάθητη παπική αυθεντία.

Ειδικότερα ή Έκκλησία τής Ελλάδος είναι δυνατόν νά εφαρμόσει τίς καινοφανείς άπαιτήσεις του Οικουμενικού Πατριαρχείου; Ό έλληνικός όρθόδοξος λαός μας είναι τόσο άγανακτισμένος, είναι τόσο καταπιεσμένος από την έξαθλιωτική πολιτική τών μνημονίων τών ντόπιων και ξένων έξουσιαστών, είναι τόσο κατατεθλιμμένος από τού ξεπούλημα όλου του πλούτου τής πατρίδος μας, δημοσίου και ιδιωτικού, πού δέν θά άντέξει και τού ξεπούλημα τής πνευματικής του κληρονομιάς. Ό άκμαίος τρισχιλιετής και πλέον έλληνικός πολιτισμός μας άλληλοπεριχωρήθηκε και συνδέθηκε μέ την άκτιστη Χάρη τής άγίας Όρθοδοξίας και άπετέλεσε τού θαύμα και τού στήριγμα του λαού μας σ' όλες διαχρονικά τίς περιπέτειες και τίς κακουχίες του.

Τώρα πού έτοιμάζονται οί σκοτεινές δυνάμεις τής Νέας Έποχής νά στείλουν εκατομμύρια μεταναστών προς έξισλαμισμόν τής χώρας μας, τώρα παραλλήλως έτοιμάζεται και μετάλλαξη τής βασικής δογματικής διδασκαλίας τής Έκκλησίας μας, ώστε νά επέλθει και όριστική άλλοίωση του συνοδικού πολιτεύματός της; Είναι γνωστές οί τραγικές συνέπειες πού έδημιούργησε ή αίρετική διδασκαλία του fillioque, τής κτιστής θείας Χάριτος και όλων τών άλλων, άνω τών είκοσι, παπικών και προτεσταντικών κακοδοξιών στην όλη ζωή και τού ήθος τών πιστών τους. Τί ζηλεύουμε από αυτούς πού οίκοτρά έπλανήθησαν;

Ταπεινώς φρονούμε, ότι άπαντες οί Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες τής Έκκλησίας τής Ελλάδος έχουν άμα τή χειροτονία τους μέσα τους, έν τή άρχιερατική συνειδήσει τους, καταγεγραμμένη και λάμπουσα τή συνοδική νοοτροπία την όποία ζηλεύουν οί σκοτεινές δυνάμεις. Μπορούν έπομένως συνοδικώς και όρθοδόξως νά έκφράσουν στη Σύνοδο τής Σεπτής Ίεραρχίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος του Όκτωβρίου μέ τόν έν Χριστώ διακριτικότερο τρόπο την πάγια Συνοδική τοποθέτησή τους. Γιατί νά έπωμισθεíte, Ύμεις Μακαριώτατε και οί Άγιοι Σεβασμιώτατοι Ίεράρχες τής Έκκλησίας τής Ελλάδος αυτήν την ιστορική ευθύνη τής καταστροφής του πολυτιμότερου και άνωθεν χαρισμένου Συνοδικού Πολιτεύματος τής Έκκλησίας μας; Ό ιερός Φώτιος, τεραστίας θύραθεν παιδείας και εκκλησιαστικής μορφώσεως και άκτίστου έν Τριάδι εμπειρίας, λέγει ότι τού παραμικρόν σφάλμα στό περί Άγίας Τριάδος δόγμα, τού όποιο είναι άρχέτυπο του Συνοδικού πολιτεύματος, «ού μικρόν», αλλά άπλώνεται ως μόλυσμα σ' όλόκληρο τού βίου και την κοινωνία τών ανθρώπων, όσων άνήκουν στην Έκκλησία, αλλά κατά μείζονα λόγο και όλων τών έκτός αυτής.

Άξιοθαύμαστο παράδειγμα λειτουργίας τής Συνοδικότητας τής Έκκλησίας αποτελεί ή Σύνοδος τής Ίεραρχίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος τής 5^{ης}-7^{ης} Ιουνίου του 2016, κατά την όποία συνεζητήθη μεταξύ τών όγδοήκοντα Ίεραρχών σέ άτμόσφαιρα άπολύτου έλευθερίας λόγου ή τελική στάση τής Ίεραρχίας για τή μέλλουσα Σύνοδο, έκπεφρασμένη τελικώς μέ ένα όρθοδόξως εκκλησιολογικό κείμενο, πού ξεχώριζε την Μία Άγία Όρθόδοξη Έκκλησία από τούς έτεροδόξους μή αποκαλώντας τους «άλλες Έκκλησίες». Αυτό τού κείμενο κατετέθη σύμφωνα μέ τόν κανονισμό τής Συνόδου του Κολυμπαρίου δύο ήμέρες πρό τής Πεντηκοστής από

τρεις εξουσιοδοτημένους Ιεράρχες. Είναι τοις πάσι γνωστή η Συνοδική νοοτροπία Σας, Μακαριώτατε. Λόγω αυτής της δημοκρατικότητός Σας, πολλής συζητήσεως γενομένης, ἐξήχθη τό κείμενο, τό όποιο υπεγράφη και από τούς όγδοήκοντα Μητροπολίτες της Ἐκκλησίας της Ἑλλάδος. Δυστυχώς η αντίθετη νοοτροπία και πρακτική του Κολυμπαρίου ανέτρεψε τό κείμενο, δέν γνωρίζουμε μετά από πόσες αφορητες πιέσεις, από ποιές και από ποιους.

Πώς τόσο ξαφνικά, τόσο άνετα και αδιαμαρτύρητα η Ἱεραρχία της Ἑλλάδος κόπηκε σέ τρία κομμάτια;

α. Προκαθήμενος

β. 24 Μητροπολίτες που είχαν τό δικαίωμα να παραστούν στην «Ἁγία και Μεγάλη Σύνοδο» χωρίς ψήφο και

γ. Οι υπόλοιποι, που δέν τούς έπετράπη να έχουν ούτε παράσταση, ούτε φωνή, ούτε ψήφο. Και αυτό ήταν μεθοδευμένο από τόν κανονισμό της Συνόδου για όλες τις όρθόδοξες Ἐκκλησίες. Όταν όμως άρχισαν οι έργασίες της Συνόδου του Κολυμπαρίου και έγκλωβίστηκαν οι προκαθήμενοι με διάφορους τρόπους και ψήφισαν όλα όσα ήταν προαποφασισμένα, τότε υποχρέωσαν τούς είκοσι τέσσερις Μητροπολίτες να συνυπογράψουν. Κομμένο τό σώμα των Ἱεραρχών στα δύο 24+56 χωρίς δηλαδή συνοδικότητα έπесαν στις προκατασκευασμένες παγίδες.

Τελικώς η Ἁγία Ὁρθοδοξία μας κόπηκε πρωτοφανώς σέ τέσσερα είδη Ἐπισκόπων

α. Οικουμενικός Πατριάρχης, ό πρώτος των πρώτων των Προκαθιμένων

β. Οι Προκαθήμενοι, με υποβιβασμένους τούς Πατριάρχες Ἀλεξανδρείας και Ἱεροσολύμων

γ. Οι Μητροπολίτες που συμμετέσχον στη Σύνοδο χωρίς ψήφο

δ. Οι Μητροπολίτες που δέν συμμετείχαν.

Τέτοια ανατροπή του εξαιρετικού Συνοδικού μας συστήματος ούτε οι Τουρκοί ούτε οι παπικοί ούτε άλλοι κατακτητές τό είχαν έπινοήσει. Και φυσικά αφού αδιαμαρτύρητα πήγαμε, όσοι πήγαμε στη «Σύνοδο» του Κολυμπαρίου, κομματιάστηκε ακόμα περισσότερο η Ἁγία Ὁρθοδοξία μας. Διότι οι τέσσερις Ἐκκλησίες Ἀντιοχείας, Ρωσίας, Γεωργίας και Βουλγαρίας κράτησαν ανόθευτο και ακέραιο, τό συνοδικό σύστημα των Ἁγίων Ἀποστολικών Συνόδων και των έπτά η έννέα Οικουμενικών. Ποιός κατάφερε να διασπάσει την Ἁγία Ὁρθοδοξία μας σέ τόσα κομμάτια; Όλοι οι κοσμικοί άρχοντες που έχουν λίγο μυαλό και λίγη ευθύνη θά άπορούν και θά εξίστανται για τό πόσο εύκολα είναι δυνατόν να διαλυθει τό όρθόδοξο Συνοδικό σύστημα και να μεταλλαχθει σέ χειρότερο από τό παπικό. Ούτε η χούντα δέν διανοήθηκε σέ συνεργασία με την τότε άριστίνηδη Σύνοδο να τεμαχίσει κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορεί άμεσότητα να επεμβαίνει και να ρυθμίζει τά της Ἐκκλησίας κατά τό δοκούν. Ούτε οι Βαυαροί κατάφεραν να έπινοήσουν τέτοιο δυναμικό σχέδιο διάλυσης της Συνοδικότητας της Ἐκκλησίας μας. Πίεζαν με άλλους πρωτόγονους τρόπους. Να όμως τώρα η νέα Ἐποχή καταφέρει ό,τι δέν κατάφεραν οι παραδοσιακοί έχθροί της. Η μία ομάδα άρχιερέων ένάντια στην άλλη, ένας προκαθήμενος κατευθυνόμενος από τόν πρώτο των πρώτων. Να πως περνάει η Νέα Ἐποχή μέσα στο χώρο της Ἐκκλησίας μας ό,τι θέλει. Διαλυομένης της θεόδοτης συνοδικότητας, άποσύρεται η Θεία Χάρις, με άποτέλεσμα από τό ένα κακό να μεταπίπτουμε στο άλλο, όπως στον παπισμό και στον προτεσταντισμό.

Ἐλπίζουμε, Μακαριώτατε, Σεις ό όποιος γνωρίζετε πολύ καλά πρόσωπα, πράγματα να βρεθει τρόπος να εξισορροπήσετε στην Ἱεραρχία της Ἐκκλησίας της Ἑλλάδος του προσεχούς Ὀκτωβρίου τις καταστάσεις, του Κυρίου συνεργούντος και διά των πρεσβειών της άειπαρθένου Θεοτόκου και να πνεύσει και πάλι ό ούριος άνεμος της Συνοδικότητας και της Δημοκρατίας, ό όποιος έτσι και άλλιώς υπάρχει στις άρχιερατικές συνειδήσεις όλων των Ἐπισκόπων της Ἑλλαδικής Ἐκκλησίας και σέ όλους γενικά τούς Ὁρθοδόξους πιστούς. Είναι μοναδική ευκαιρία επίσης να ανασκευάσετε όλες εκείνες τις αναφορές που βρίσκονται μέσα στα κείμενα της «Μεγάλης και Ἁγίας Συνόδου», που διαστρέφουν την όρθόδοξη υγιαίνουσα και θεόπεμπτη διδασκαλία περί του Συστήματος διοικήσεως της Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, τά περί Γάμου και περί Νηστείας.

Ειδικότερα αναφέρουμε ό,τι:

Ουσιώδης είδοποιός διαφορά της Συνόδου του Κολυμπαρίου βρίσκεται στην πρόσκληση Παρατηρητών που άπηύθυνε τό Οικουμενικό Πατριαρχείο προς τίς «άλλες έκκλησί-ες», παπικών, προτεσταντών, κοπτιών και όλων των αίρετικών που μετέχουν στό ΠΣΕ. Σέ καμιά από τίς Άποστολικές ή Οικουμενικές Συνόδους δέν παρευρίσκονταν οί αίρετικοί. Στούς αίρετικούς παρατηρητές έμμέσως πλήν σαφώς αναγνωρίστηκε έκκλησιαστικότητα. Τοῦτο τό καινοφανές άκύρωσε τήν έκκλησιαστικότητα τής Συνόδου και τή μετέτρεψε σέ ένα κοσμικό συνέδριο, δίκην Βατικανείου Συνόδου του 1963-1965. Ό δέ τηλεοπτικός φακός έπι-βεβαίωσε παγκοσμίως τή πλαστή ένότητα όλων των χριστιανών.

Έξ άλλου σέ όλες τίς Άποστολικές και Οικουμενικές Συνόδους δέν ύπήρχαν προσυνο-δικές κινητοποιήσεις:

- α) για νά έξευρεθοῦν τά προς συζήτησιν θέματα,
- β) για νά προϋπογράφονται κείμενα και μάλιστα
- γ) μέ τόν άγνωστο στην άπλη λογική τρόπο, τής όμοφωνίας.

Παραθέτουμε τμήμα τής εισηγήσεως του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου στη Σύναξη των Προκαθημένων στη Γενεύη (22-1-2016), που καθορίζει στους προκαθημένους και τους ύπ' αυτούς Ίεράρχες τί έστιν όμοφωνία. «Πρώτον, ή έννοια τής όμοφωνίας ως *consensus*, και όχι ως *unanimity*, έχει διεθνώς την έννοιαν ότι εάν μία ή περισσότεραι αντι-προσωπία διαφωνήσουν προς μίαν συγκεκριμένη πρότασιν και διατυπώσουν ιδίαν τοιαύ-την, δέον να καταβληθῆ προσπάθεια άποδοχής τής ύπό των αντιπροσωπιών τούτων γνώμης ή προτάσεως, εις περίπτωσιν όμως κατά την όποιαν δέν επιτευχθῆ συναίνεσις (*consensus*) επί τής αντιπροτάσεως, τότε ή διαφωνία αύτη, έφ' όσον οί διαφωνούντες έπιμένουν, κατα-γράφεται αλλά δέν άκυρώνει την προς ήν ύπήρξεν ή διαφωνία άρχικην θέσιν, και οί διαφω-νούντες ύπογράφουν τό άρχικόν κείμενον, καταγράφοντες, εάν θέλουν, την διαφωνίαν των. Εάν ύπάρξη άρνησις ύπογραφῆς του κειμένου, τοῦτο θα έσήμαιεν άρνησικυρίαν (*veto*), πράγμα τό όποιον θα ώδήγει εις άδιέξοδον». Τά συμπεράσματα δικά σας.

Τά θέματα που συνεζητοῦντο και στίς Άποστολικές και στίς Οικουμενικές Συνόδους ήταν δογματικά και συναφή προς αυτά θέματα γιαυτό και συνεζητοῦντο άμέσως. Δέν περ-νοῦσαν εκατό χρόνια προσυνοδικών ένδοκοσμικών συνεδριακών συζητήσεων, αλλά έντός αὐτονοήτου συντόμου χρόνου συνεκαλοῦντο αἱ Σύνοδοι και όχι προκατασκευασμένα αλλά όντως έν Άγίω Πνεύματι.

Ύπήρχε μεγάλη έλευθερία ζωντανού λόγου στους άγίους Ίεράρχας και στους συνο-δούς τους πρεσβυτέρους ή διακόνους (ό Άγιος Άθανάσιος στην Πρώτη Οικουμενική Σύνοδο δέν ήταν άν Έπίσκοπος). Έτσι έρχόταν τό Άγιο Πνεῦμα και φωτίζε και κατηύθυνε προς τήν Άλήθεια του έν Τριάδι Θεού, πολλῆς συζητήσεως γενομένης. Έρχόταν τό θείο άποτέλε-σμα: «έδοξε τῷ Άγίω Πνεύματι και ήμῖν».

Τό άγος και τό μόλυσμα τής αίρέσεως είχαν πλήρως κατανοήσει και οί κατά κόσμον μεγάλοι αὐτοκράτορες, άγιος Κωνσταντίνος και ό Ίουστινιανός. Γιαυτό και συνεκάλεσαν Συνόδους μέ αὐτοκρατορικά διατάγματα που καλοῦσαν άπαντας τους άνά τήν Οικουμένη Έπισκόπους, για νά κατοχυρώσουν και λογικῶς και λεκτικῶς και μέ όποιοδήποτε άλλον άγιον τρόπο (π.χ. θαῦμα μέ τό κεραμίδι από τόν άγιο Σπυριδωνα) και να διδάξουν τά όρθά δόγματα, τήν όρθή περί Θεού (Τριαδικού, περί του Πατρός και του Υίου και του Άγίου Πνεύματος) πίστη στα πλήθη των συγχρόνων τους. Άνησυχούσαν μπροστά στην αίρεση και τους αίρετικούς, γιατί πίστευαν ότι ή αίρεση άποτελεῖ σοβαρότατο και σχεδόν άνιατο πνευ-ματικό νόσημα, που άν άπλωθει στα μέλη τής αὐτοκρατορίας τους, θα διαλύσει τόν κοινωνι-κό ιστό, μέ άπειρες προβλεπόμενες καταστροφικές συνέπειες και άλλες τόσες μη προβλέψιμες.

Ήταν μάλιστα ό σεβασμός τους (των ως άνω αὐτοκρατόρων και όχι μόνο αυτών) τό-σο μεγάλος προς τό Σῶμα τής Μιάς, Άγίας, Καθολικῆς, και Άποστολικῆς Έκκλησίας και ήταν τόσο άνιδιοτελῆ τά κριτήριά τους και οί σκοποί τους, που δέν απέκλεισαν από τίς Ίερές Συνόδους κανένα των άνά τήν ύφήλιο Ίεραρχών. Ός ανώτατοι άρχοντες τής αὐτοκρατορίας δέν έπεδίωκαν πλαγίως ή έμμέσως να περάσουν δικές τους ιδεολογίες στα εκατομμύρια πι-

στῶν καί μὴ πιστῶν, ἀλλὰ ἐπιθυμοῦσαν μέ τὴν λάμπουσα ἐν Τριάδι ἄκτιστη ἀλήθεια, πίστη, διδασκαλία καί ἦθος νά μορφωθοῦν εἰ δυνατόν ὅλοι οἱ πολῖτες τῆς ἀχανοῦς αὐτοκρατορίας τους, καί νά ἀποκτήσουν ἀνθρωπιά καί δημοκρατική ἀγωγή.

Εἶναι ἀξιοσημεῖωτα ὅσα ἐλέχθησαν ἀπὸ τὸν μέγιστο Ἅγιο Κωνσταντῖνο πρὸς τοὺς ὁμολογητὲς Ἱεράρχας τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἐγὼ θά παρευρίσκομαι στὶς συζητήσεις σας, τοὺς εἶπε στὴν ἐναρκτήρια ὁμιλία του, δὲν θά ἔχω λόγο ὅμως νά ἀναμιχθῶ σ' αὐτές, ἀλλὰ ὅ,τι Σεῖς ἀποφασίσετε ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ἐγὼ θά τό κάνω καί νόμο τοῦ κράτους.

Ἔτσι ἐξηγεῖται τό χιλιετές θαῦμα πνευματικῆς ἐν Χριστῷ, κοινωνικῆς, πολιτιστικῆς, ἀνθρωπιστικῆς, ἐκκλησιαστικῆς ἀκμῆς στή Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία. Ὅσάκις ἔγινε ἄμικτη μείξι μὲ τοὺς αἰρετικούς προκάλεσε τὴν ἀπόσυρση τῆς θείας βοηθείας ὅπως στὴν περίοδο τῶν Παλαιολόγων μὲ τίς τραγικὲς συνέπειες τῆς φρικτῆς Ἀλώσεως.

Γιαυτό καί ἡ μεγίστη προσωπικότης τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως προτίμησε τό διαχωρισμό τοῦ σκότους, τῆς αἰρέσεως τοῦ filioque, ἀπὸ τό φῶς τῆς ἀληθοῦς καί ἀκριβοῦς ἐν Τριάδι Θεολογίας. Ἔτσι ἡ κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ συνέχισε τὴν πορεία της μὲ τὴν χαρισματική καί φωτιστική ἐν Τριάδι ἀλήθεια καί ὄχι μὲ μείξι ψεύδους καί ἀληθείας, ἀκόμη καί μέσα στά βάσανα τῆς μεταγενέστερης σκλαβιάς.

Ὅσον ἀφορᾷ στό θέμα **«Σχέσεις Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον»**, παρατηροῦμε τά κάτωθι:

Τό τελικό κείμενο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τό τέλος προσπαθεῖ πειθαναγκαστικά νά ἐντάξει τὴ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία στοὺς «θεολογικοὺς διαλόγους» χωρὶς βάσεις καί χωρὶς προϋποθέσεις ὀρθοδόξως θεολογικῆς καί ἐκκλησιολογικῆς.

Ἄλλωστε εἶναι γνωστό, ὅτι οἱ ἐμπροσωποῦντες στοὺς θεολογικοὺς διαλόγους τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος Ἱεράρχες, δὲν μετέφεραν τά πορίσματά τους στὴ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας. Αὐτό τόνιζε σέ ἐπιστολή του πρὸς τὴν Ἱεραρχία (10-9-2009) ὁ καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης: *«... ἐν ὄψει τῆς Μικτῆς Διεθνοῦς Επιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν στὴν Κύπρο, οὐσιαστικά, ὑπενθύμισα ὅτι ἡ Κανονικὴ τάξι τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβάλλει: α) Νά γνωστοποιηθεῖ τό θέμα στοὺς σεπτοὺς Ἱεράρχες μας. β) Νά τεθεῖ τό θέμα στὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προκειμένου νά συζητηθεῖ μὲ βάση τὸν ὑπάρχοντα σχεδιασμό (προσχέδιο) τῆς Επιτροπῆς, νά τοποθετηθεῖ ἡ Ἱεραρχία καί νά ἐκδώσει τὴ Συνοδική της πρόταση. Καί τέλος γ) ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας νά μεταφέρει στὴν Κύπρο τὴ Συνοδική της τοποθέτηση, καί ἐντὸς τῶν ὁρίων της νά κινηθεῖ καί ὁ ἴδιος»*.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι μετὰ τὴν Πεντηκοστή διεσπάρησαν ἀνά τὴν οἰκουμένη καί πραγματοποιοῦσαν τὴν ἐντολήν τοῦ Κυρίου: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν» (Ματθ. 28,19). Χαρακτηριστικὴ περίπτωση τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου πού πλησίασε τὸν εὐνοῦχο τῆς Κανδάκης, τοῦ μετέφερε πάντα ὅσα δίδαξε ὁ Χριστός, ὅσα ἐθαυματούργησε. Ἐνθουσιασθεῖς ἀπὸ τὴν μόρφωση τοῦ Χριστοῦ ἐντὸς του, ζήτησε νά βαπτισθεῖ, πρᾶγμα τό ὁποῖο ἔγινε ἀμέσως στὴ θάλασσα στὴν ἀκτὴ τῆς ὁποίας παραλλήλως ἐταξίδευαν. Σ' ὅλες τίς περιπτώσεις εὐαγγελισμοῦ Ἰουδαίων ἢ ἐθνικῶν ἐκ μέρους τῶν Ἀποστόλων κυριαρχοῦσε ἡ ἄποψη τοῦ Κυρίου: «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν» (Μάρκ. 8,34). Ἡ ἀπόλυτη ἐλευθερία καί ὁ σεβασμός στὴν βούληση κάθε ἀνθρώπου εἶναι προϋπόθεση τῆς διδαχῆς καί τοῦ βαπτίσματος εἰς τό ὄνομα τῆς Παναγίας Τριάδος. Ἡ χαρισματικὴ ἐν Χριστῷ δύναμη τοῦ ἀποστολικοῦ λόγου συγκινοῦσε τοὺς μακρὰν καί τοὺς ἐνέτασσε αὐτοβούλως στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Οὐδέποτε ἐξασκήθηκε βία γιὰ νά ἀποδεχθοῦν οἱ μὴ πιστεύοντες τὴν ἀληθινὴ εἰς Χριστόν πίστη. Ὅμως πολὺ πρῶμα, ξεσηκώθηκε σφοδρὴ πολεμικὴ ἐναντίον τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ μέρους τοῦ θρησκευτικοῦ Ἰουδαϊκοῦ κατεστημένου καί ἐκ μέρους τῶν εἰδωλολατρῶν. Σέ κανένα ἐκ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων δὲν κυριάρχησε ἡ ἐπιθυμία νά συνδιαλλαγῆ μὲ τοὺς Ἰουδαίους ἢ μὲ τοὺς εἰδωλολάτρες. Μὲ βάση καί πρότυπο τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Κυρίου ἀγωνίστηκαν νά μεταδώσουν τὴ νέα εἰς Χριστόν

πίστη. Μόνο τήν εἰς Χριστόν πίστη φλέγονταν νά μεταδώσουν. Γιαυτό καί ἄρχισαν τά μαρτύρια. Δέν θά μπορούσε ὁ Κύριος νά συνδιαλλαγῆί μέ τούς Ἀρχιερεῖς καί νά μὴ φτάσουν στά ἄκρα τῶν ἀντιπαραθέσεων καί τῆς καταδίκης τοῦ Κυρίου; Τό ἴδιο δέν ἔκανε ὁ Κύριος εὐρισκόμενος μπροστά στήν ἀνώτατη Ρωμαϊκή ἐξουσία, στόν Πιλάτο; Ἀφοῦ μίλησε ἀπλᾶ καί λιγοστά, ὁ Ἰησοῦς ἐσιώπα. Γιατί νά μὴ χρησιμοποιήσει καί ὁ Ἄπ. Πέτρος τακτική διαλλαγῆς μέ τούς Ἀρχιερεῖς; Γιατί τόν φυλάκισαν καί ἄγγελος Κυρίου τόν ἀπεφυλάκισε; Γιατί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μιλώντας στούς Ἀθηναίους δέν τούς τά εἶπε πιό ἀπλᾶ, ἀλλά ἔφτασε μέχρι τή Σταύρωση τοῦ Κυρίου καί τήν πρωτάκουστη γιαυτοῦς Ἀνάσταση, πρὸς τήν ὁποία καί ἀντέδρασαν; Ἐνας ἐκ τῶν προτεστάντων βιογράφων τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἶπε, ὅτι ἔκανε λάθος ὁ Παῦλος πού μέ τό πρῶτο του κήρυγμα τούς μίλησε γιά τήν Ἀνάσταση καί τούς ξένισε. Ἐτσι ὅμως ὁ θεῖος Παῦλος ἔριξε ἐξαιρετικό σπόρο μέσα τους χριστιανικῆς διδαχῆς καί ἀπό τούς δύο τρεῖς πρῶτους λιγοστούς Χριστιανούς γέμισε ὅλη ἡ Ἀθήνα καί πολύ γρήγορα ὅλη ἡ Ἑλλάδα.

Γίνεται τό ἴδιο στούς θεολογικούς διαλόγους; Ἀσφαλῶς ὄχι. Στήν 23^η παράγραφο τοῦ κεμιένου γράφεται ἐπί λέξει «ἀποκλείεται πᾶσα πρᾶξις προσηλυτισμοῦ, οὐνίας ἢ ἄλλης προσκλητικῆς ἐνεργείας ὁμολογιακοῦ ἀνταγωνισμοῦ». Δηλαδή ἡ ὀρθόδοξη διδαχὴ τοῦ χριστιανικοῦ λόγου ἀπαγορεύεται στό ΠΣΕ. Αὐτό δέν ἀναιρεῖ τή ρήση τοῦ Κυρίου «**πορευθέντες μαθητεύσατε**»; Εἶναι πάγια ἡ ἀκίνησις ὡς πρὸς τόν εὐαγγελισμό τῶν ἑτεροδόξων ἀπό τούς Ὀρθοδόξους. Θεσμικά ἡ 23^η παράγραφος ἀπαγορεύει τόν εὐαγγελισμό, ἀφοῦ ἔτσι καί ἀλλιῶς οἱ μὴ Ὀρθόδοξοι ἔχουν ἀποβάλλει τή ζέση καί τή φλόγα τῆς μεταδόσεως τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ. Ἐτσι ἀναγκάζονται οἱ ὀρθόδοξοι ἱερωμένοι ἢ θεολόγοι πού μετέχουν στούς «Θεολογικούς διαλόγους» ἢ νά σιωποῦν ἢ νά συνυπογράφουν κείμενα διαφορούμενα ἢ ἀπλῶς νά ἀπολαμβάνουν τά πλούσια ἀγαθά τῆς ξενοδοχειακῆς φιλοξενίας καί κοσμικῆς ἀγαπολογίας.

Στήν 22^η παράγραφο γράφεται «Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ὑπό ἀτόμων ἢ ὁμάδων ἐπί προφάσει τηρήσεως ἢ δήθεν προασπίσεως τῆς γνησίης Ὀρθοδοξίας». Ὡστε πρέπει νά φιμωθεῖ κάθε ἀντιδρῶν στήν τακτική ἐπανευαγγελισμοῦ τῶν αἰρετικῶν τοῦ ΠΣΕ; Ἐτσι ἔκαναν οἱ Πατέρες στήν ἐποχή τους, Χρυσόστομος, Βασίλειος καί ἄλλοι; Αὐτό ἀπεδείχθη ἔμπρακτα στό συνέδριο τοῦ ΠΣΕ πρὶν ἀπό μία δεκαετία τήν 9-15^η Μαΐου στή Νέα Μάκρη Ἀττικῆς. Ἀνάμικτες προσευχές, κοσμικῆς φιλοφρονήσεις καί οὐδεμία προσπάθεια ἐπανευαγγελισμοῦ τῶν ἑτεροδόξων μέ ὀρθόδοξες εἰσηγήσεις.

«Μέ τήν πρόταση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προστατεύεται ἡ Ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία». Αὐτά τελικά δήλωσε ὁ Μακαριώτατος γιά τήν ἐπίμαχη ὀνομασία τῶν ἑτεροδόξων. Δέν θέλουμε νά εἴμαστε διαρκῶς ἀντιρρησίες στό σεπτό ἔργο τῆς Ἱεραρχίας μας. Ὅμως μᾶς τρομάζει ἡ ἀφόρητη πνευματική καί ψυχολογική πίεση πού ἐξασκεῖται, γιά νά μετέχουμε στούς «χριστιανικούς διαλόγους» καί κυρίως στό ΠΣΕ, στήν οἰκουμενιστική νοοτροπία τους, στήν ἐπίμονη μεθόδευση γιά ὑποτέλεια, στήν καθαρὰ ἐκκοσμικευτική δράση του καί σέ ὅλα τά οὐμανιστικά προγράμματά του. Ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς εἶχε προβλέψει τίς ἐξελίξεις τῶν Διαλόγων: «*Πανιερώτατοι Πατέρες καί Ἀρχιερεῖς, Δέν εἶναι δυνατόν νά μὴ ἀποκομίση τις ἐξ ὧν αὐτῶν τήν ἐντύπωσιν καί τήν πεποίθησιν, ὅτι ὀπισθεν ὧν τῶν τοιούτου εἶδους ἐνεργειῶν εὐρίσκεται μία κρυφή ἐπιθυμία ὠρισμένων ἀνθρώπων τοῦ σημερινοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως: ὅπως τό Πατριαρχεῖον τοῦτο, τό κατά τήν τάξιν τῆς τιμῆς πρῶτον εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν, διά μίας νέας ἐπιδεικνυομένης καί ἐπιδεικτικῆς ἀντιλήψεως περὶ τῆς θέσεώς του καί περὶ τοῦ τρόπου τῆς συμπεριφορᾶς του ἐπιβληθῆ σήμερον τελικῶς καί ὀριστικῶς εἰς τὰς Ὀρθοδόξους Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καί γενικῶς εἰς τόν ὀρθόδοξον κόσμον καί εἰς ὅλην τήν ὀρθόδοξον διασποράν, καί ὅπως ἐπικυρώση καί κατοχυρώση τοῦτο τήν **νεοπαπιστικὴν** του ἐπιβολήν ταύτην διά μίας «Οἰκουμενικῆς Συνόδου»(Ἀπό τό βιβλίον τοῦ Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς «Περὶ τήν μελετωμένην "Μεγάλην Σύνοδον" τῆς Ὀρ-*

θοδόξου Ἐκκλησίας. Ὑπόμνημα πρὸς τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», Ἀθῆναι 1977 σελ. 14-15).

Ὅλο τὸ κείμενο πάντως ὑπονοεῖ ὄχι ἐντελῶς ἀνοιχτά, ὅτι ἡ μετοχή τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στοὺς διαλόγους μὲ τοὺς ἑτεροδόξους ὀδηγεῖ σὲ ἐνότητα ἢ ὁποῖα μπορεῖ νὰ ἐξελιχθεῖ σὲ πλήρη ἔνωση ὅλων τῶν ἐπὶ μέρους μετεχόντων στοὺς διαλόγους καὶ στό ΠΣΕ.

Στὴν 10^η παράγραφο ἀναφέρεται ὅτι ἂν κάποια «ἐκκλησία» ἐπιθυμῆ νὰ ἀποχωρήσει, τὸ κοινοποιεῖ ἐγγράφως εἰς τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη ὁ ὁποῖος ἀναζητεῖ τὴν ὁμόφωνον συναίνεσιν τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διὰ τὰ ἐφεξῆς. Ἐξυπακούεται ὅτι θὰ πρέπει νὰ δώσει λόγο αὐτῇ ἢ Ἐκκλησίᾳ, γιατί δέν ἐπιθυμεῖ νὰ συμφύρεται σὲ διαδικασίες πού ἦταν ἄγνωστες καὶ στίς Ἀποστολικές καὶ Οἰκουμενικές Συνόδους.

Στὴν 17^η παράγραφο γράφεται: «Αἱ ὀρθόδοξαι Ἐκκλησίαι μετέχουν πλήρως καὶ ἰσοτίμως»; Αὐτὴ ἡ εὐνοια ἀσφαλῶς ἐννοεῖται ὅτι προϋπῆρχε καὶ στίς ἄλλες χριστιανικές ομάδες μέσα στό ΠΣΕ.

Μέ τὸ τελικὸ αὐτὸ κείμενο ἀντικειμενικά ἀναγινωσκόμενο ἀπὸ οἰονδήποτε ἀπροκατάληπτο περὶ τὰ ἐκκλησιαστικά ἀναγνώστη, γίνεται κατανοητὸ ὅτι κάθε εἰσαχθεῖσα ὀρθόδοξη Ἐκκλησία στοὺς χριστιανικούς διαλόγους καὶ στό ΠΣΕ θὰ πρέπει βάσει τοῦ κανονισμοῦ πού ἔχει ἐγκριθεῖ νὰ σέβεται τοὺς κανονισμούς καὶ νὰ ὑπακούει σὲ ὅ,τι ἀκριβῶς θὰ συναποφασίζεται ἀπὸ ὅλα τὰ ἰσότιμα μὴ ὀρθόδοξα μέλη. Ἄν ὅμως τὸ ἔκαναν αὐτὸ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι δέν θὰ ὑπῆρχε σήμερα ὀρθόδοξη διδαχὴ, ὀρθόδοξα δόγματα, ὀρθόδοξη λατρεία, ὀρθόδοξη ζωὴ, τὸ τελικὸ αὐτὸ κείμενο ἀποσκοπεῖ στό νὰ καταλυθεῖ ἡ μοναδικὴ σὲ ἀξία ὀρθόδοξη ἀλήθεια καὶ ζωὴ καὶ τὰ πάντα νὰ ἀναμειχθοῦν οἰκουμενιστικά. Ὅλα τὰ ἰσότιμα μέλη μὲ τὴν κοσμικὴ νομικὴ νοοτροπία δικαιοῦνται ἰσότιμα νὰ προτείνουν καὶ ἰσότιμα νὰ γίνονται δεκτές οἱ θέσεις τους, οἱ προτάσεις τους. Ἐφ' ὅσον ὅμως στό ΠΣΕ ὑπάρχει πανσπερμία ἰδεολογιῶν καὶ ἀπόψεων καὶ «ἀληθειῶν» πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ξεχωρισθεῖ τὸ γνήσιο ἀπὸ τὸ μὴ γνήσιο, τὸ καθαρὸ ἀπὸ τὸ ἀκάθαρτο, τὸ ὀρθόδοξο ἀπὸ τὸ αἰρετικὸ, τὸ χριστιανικὸ ἀπὸ τὸ φιλοσοφικὸ τὸ ἰδεολογικὸ ἀπὸ τὸ μαρτυρικὸ φρόνημα; Μέσα στίς 34 παραγράφους τοῦ τελικοῦ κειμένου συνθλίβεται ὅλος ὁ θεανθρώπινος τρόπος θεωρίας καὶ ζωῆς, ἐκκοσμικεύεται μέσα στίς νομικές κοσμικές διατάξεις πού ἰσοδυναμοῦν μὲ τὰ ἄρθρα συλλόγων καὶ ἰδρυμάτων πού ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ πῶς θὰ διοικοῦνται καλά καὶ πῶς θὰ περνοῦν καλά τὰ μέλη τους. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὄχι μόνο ἐγκόσμιος ἀλλὰ καὶ θεῖος ὀργανισμός. Εἶναι ὄχι μόνο ἐπίγειος ἀλλὰ καὶ οὐράνιος. Στρατευόμενη ἐκκλησία καὶ θριαμβεύουσα. Χωράει τὸ ἄκτιστο καὶ ἐπουράνιο μέγεθος τῆς μέσα στὴν ἐκκοσμικευμένη ἀσφύκτικὴ πραγματικότητά τῶν διαλόγων;

Ὁ θεσμὸς τῶν Προκαθημένων μὲ τὸν καινοφανῆ ρόλο πού τοὺς ἐδόθη ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὸ νὰ ἔχουν ψῆφο μόνο αὐτοὶ καὶ ὄχι οἱ περὶ αὐτοὺς πολὺ λίγοι, (λιγότεροι ἀπὸ τὸ ἓνα τρίτο τοῦ συνόλου) μητροπολίτες, ἦταν ἀδιανόητος στὴ νοοτροπία τῶν Ἀποστολικῶν ἢ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Οἱ Προκαθημένοι τῶν διαφόρων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν γνώριζαν τίς ἀρμοδιότητές τους καὶ σέβονταν ὡς ἰσοτίμους τοὺς συνεπισκόπους τους. Οἱ κατὰ τόπους Ἱεράρχες σέβονταν καὶ ἐν Χριστῷ συνεργάζονταν μὲ τοὺς πρώτους, γιατί γνώριζαν καὶ οἱ ἴδιοι τὴν ἰσοτιμία τους μέσα στὰ ὅρια μιᾶς Μητροπόλεως ἢ Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τὸ γεγονός ὅτι οἱ τέσσερις ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες Ρωσίας, Ἀντιόχειας, Βουλγαρίας καὶ Γεωργίας δέν μετέσχον τῆς «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου» τοῦ Κολυμπαρίου δέν εἶναι ἄσχετο μὲ τὰ παραπάνω γραφόμενα. Κατὰ δημοσιογραφικές πληροφορίες ὑπῆρχαν ἐνδοκοσμικοὶ πολιτικοὶ λόγοι πού τοὺς ἀνάγκασαν νὰ μὴ συμμετάσχουν. Κατὰ τὴν ταπεινὴ μας ἐκτίμηση δέν ἦταν δυνατόν ἅπαντες οἱ Ἱεράρχες τῶν τεσσάρων Ἐκκλησιῶν νὰ μὴ προβληματίστηκαν ἀπὸ τὸν ἀποκλεισμό τοῦ σώματος τῶν Ἀρχιερέων ἀπὸ τὴ Σύνοδο τοῦ Κολυμπαρίου τόσο τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῶν, ὅσο καὶ ὅλων τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν.

Ἀσφαλῶς ὅλα τὰ παραπάνω γνώριζαν ἢ ὑποπτεύονταν οἱ τέσσερις ἀποῦσες ἀπὸ τὴ Σύνοδο Ἐκκλησίες καὶ προτίμησαν νὰ ἀπόσχουν ἀπὸ βαρύτερες πνευματικές εὐθύνες καὶ δοκιμασίες. Ἐξ ἄλλου ἐφ' ὅσον οἱ ἀντίστοιχες πολιτικές σκοπιμότητες δέν τοὺς ἐξανάγκαζαν νὰ βρεθοῦν στό Κολυμπάρι, προτίμησαν νὰ μὴ συσχηματισθοῦν μὲ τὰ προκαθορισμένα,

ἀντιδρώντας ἔστω καί τήν ἐσχάτη ὥρα καί παραμένοντας στό Συνοδικό σύστημα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μέ τή θεόδοτη ἐν Χριστῷ ἐλευθερία. Γιατί λοιπόν στιγματίστηκαν οἱ τέσσερις ἀπουσιάζουσες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, μολονότι, λένε οἱ τοῦ Κολυμπαρίου, εἶχαν προϋπογράψει στίς προσυνοδικές τά σχετικά κείμενα; Ποῦ εἶναι ἡ ἐπίνοια τοῦ Ἁγίου φωτιστικοῦ Πνεύματος, στίς προσυνοδικές ἤ στήν «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος»; Πότε φώτισε τό Ἅγιο Πνεῦμα, τότε πού μπήκαν προσυνοδικές ὑπογραφές ἤ κατά τή διάρκεια τῆς Συνόδου; Εἶναι δυνατόν μέ τέτοια μεθόδευση νά ἔχουμε τήν ἀπαίτηση φωτισμοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί μάλιστα ἐνῶ παραλλήλως ἤ ταυτοχρόνως καλωσορίζουμε ὅλους τούς αἰρετικούς παρατηρητές;

Ὅσον ἀφορᾷ στά ἄλλα θέματα πού συζητήθηκαν, στό περί «**Σπουδαιότητα τῆς Νηστείας καί ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον**» καί στό «**Μυστήριον τοῦ γάμου καί τά κωλύματα αὐτοῦ**» καταθέτουμε τά παρακάτω: Μολονότι ἐγκωμιάζεται ὡς σωστός καί θεολογικά καί κοινωνικά ὁ θεσμός τῆς νηστείας καί τοῦ γάμου, ἡ κατάληξη καί στά δύο θέματα εἶναι ἡ σχετικοποίηση τῶν θεσμῶν αὐτῶν, διότι ἐπί λέξει ἀναφέρεται:

α. Γιά τό Γάμο ἀνοίγεται ἡ θύρα γιά τήν παρανομία. Ὁ συντάκτης τοῦ κειμένου βάζει τό πόδι του γιά νά μή κλεισθεῖ ἡ θύρα, ὥστε σέ ἐπόμενη Σύνοδο νά ἀνοιχθεῖ ἐνδεχομένως διάπλατα. Ἀντιγράφουμε μέ ἀκρίβεια τό κείμενο πού ἐξήχθη ἀπό τή Σύνοδο:

«4. **Ἡ ἱερωσύνη αὐτή καθ' αὐτήν δέν ἀποτελεῖ κώλυμα γάμου, ἀλλ' ὁμως, συμφώνως πρὸς τήν ἰσχύουσαν κανονικήν παράδοσιν (κανῶν 3 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ Συνόδου) μετά τήν χειροτονίαν κωλύεται ἡ σύναψις γάμου.**

Ἡ πρώτη φράση εἶναι τό πόδι στή πόρτα. Μήπως ἔτσι προετοιμάζεται νά θεσμοθετηθεῖ τό ἀντίθετο;

5. *Περί τῶν μικτῶν γάμων Ὁρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων καί μή Χριστιανῶν ἤχθη εἰς τήν ἀπόφασιν, ὅπως*

- i. *ὁ γάμος Ὁρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων κωλύεται κατά κανονικήν ἀκρίβειαν (κανῶν 72 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ Συνόδου).*
- ii. *Ἡ δυνατότης ἐφαρμογῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας ὡς πρὸς τά κωλύματα γάμου δέον ὅπως νά ἀντιμετωπίζεται ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκάστης αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχάς τῶν ἱερῶν κανόνων, ἐν πνεύματι ποιμαντικῆς διακρίσεως, ἐπί τῷ σκοπῷ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.*
- iii. *ὁ γάμος Ὁρθοδόξων μετά μή χριστιανῶν κωλύεται ἀπολύτως κατά κανονικήν ἀκρίβειαν.*

Ἐνῶ στό i καί στό iii ὁ Γάμος μεθ' ἑτεροδόξων καί μετά μή χριστιανῶν κωλύεται ἀπολύτως, πῶς στό ii δίνεται ἡ δυνατότητα ἐφαρμογῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας ὑπό ἐκάστης Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας;

β. Γιά τή νηστεία γράφονται ἡ ἐξῆς: ἐπαφίεται εἰς τήν διάκρισιν τῶν κατά τόπους ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νά καθορίσουν τήν φιλόπλοον οἰκονομίαν καί ἐπιείκειαν ἀπαλύνουσας κατά περιπτώσεις τό τυχόν στυφόν (γιατί τόσος ἀποτροπιασμός γιά τό θεανθρωποσύστατο θεσμό τῆς νηστείας;) τῶν ἱερῶν νηστειῶν.

Ἀρχικά ὑπερτονισμός τῶν θεσμῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί κατόπιν ἔμμεση τροποποίησή τους, εἶναι τό πρόγραμμα τῆς Νέας Ἐποχῆς. Μέ αὐτή τή διγλωσσία τῆς Νέας Ἐποχῆς ἐκφράζεται ἡ μεταπατερική Θεολογία καί νέα παράδοση, προτείνοντας ἐκσυγχρονισμό καί μετάλλαξη στά πιστεύω τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλα τά παλαιά εἶναι ἄριστα ἀλλά παρωχημένα καί ἀκατάλληλα γιά τό σύγχρονο ἄνθρωπο.

Μακαριώτατε,

Ἀσφαλῶς καί εἶμαι ὁ ἐλάχιστος τῶν κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Ταπεινῶς φρονῶ ὅτι εἶχα χρέος χωρίς φόβο καί πάθος νά ἀπευθυνθῶ στή Σεπτῆ Μακαριότητά Σας καί νά ἐκθέσω τούς φόβους τούς προσωπικούς μου καί τοῦ πολυπληθοῦς ποιμνίου μας. Ἔχουμε τήν

ύψιστη εὐθύνη νά μή παραδώσουμε στούς νέους μας, στά παιδιά καί τά ἐγγόνια μας καί στά πνευματικά μας τέκνα καί στίς χιλιάδες ἤ ἑκατομμύρια ὀρθοδόξους μιά νεοεποχίτικη Ἐκκλησία.

Ἐσταυρώθη ὁ Κύριός μας γιά νά μή σταυρώσει κανένα. Καί ὁ πιό ἁμαρτωλός ὀρθόδοξος πιστός τρέχει στήν ἁγία Ἐκκλησία μας, ἀνάβει τό κεράκι του, ἔχει ἕνα δάκρυ μετανοίας μπροστά στόν Ἐσταυρωμένο καί στήν ἄκρως ταπεινή ἀειπάρθενο Παναγία Μητέρα Του. Ἀγαπάει καί σέβεται τά ἑκατομμύρια τῶν ἁγίων μαρτύρων μας καί τῶν ἀξιοθαύμαστων Ὁσίων μας. Μή μπλέξουμε τούς δεινοπαθοῦντας πιστούς μας μέ μνήμες σταυροφοριῶν. Μήν ἀνοίξουμε διάπλατα τίς πύλες τῶν ταπεινῶν, ἀλλά σφυζόντων ἀπό τήν ἄκτιστη Χάρι τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησιῶν μας, στούς διάφορους ἀκριβοπληρωμένους προβατόσχημους λύκους, πού ξεφυτρώνουν ἀπό ἐκεῖ πού δέν περιμένεις. Οὔτε σπιθαμή πνευματικοῦ χώρου στό ΠΣΕ καί στούς «θεολογικούς διαλόγους».

Μακαριώτατε,

ἀναμένουμε τή διακριτικότετη καθοδήγησή Σας. Μετά δυσκολίας συγκρατοῦμε τόν ὀρθόδοξο λαό μας. Μᾶς προτείνουν πολλά ἄκαιρα καί ἀνατρεπτικά. Σεῖς καί οἱ ἅγιοι Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δύνασθε νά μᾶς καθησυχάσετε μέ τήν ὀρθόδοξη ποιμαντική διακριτικότητά Σας. Σᾶς ἐξομολογούμε, ὅτι θά δυσκολευτοῦμε νά ἀσπαζόμαστε χεῖρας Ἐπισκόπων πού ὑπογράφουν προδοτικά κατά τῆς μοναδικότητος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας μας. Μή φέρουμε τό ὀρθόδοξο ποίμνιό μας σέ διλήμματα, ἀμφισβητήσεις καί παραπλανήσεις.

Οἱ πολιτικοί μας ἄρχοντες ξεπουλᾶνε, ἐκποιοῦν δημόσιο καί ἰδιωτικό πλοῦτο τῆς χώρας μας καί ἐτοιμάζονται μέ τήν ἀναθεώρηση τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος νά ἀκυρώσουν καί ἐκποιήσουν καί ὅλους τούς πνευματικούς θησαυρούς τῆς πατρίδος μας καί τοῦ ἔθνους μας. Μέ τήν προτεινόμενη ἀναθεώρηση ἀπειλοῦνται καί ὅλα τά πενιχρά ἔστω δικαιώματα καί οἱ ἐναπομείνασες ἐλάχιστες ἐλευθερίες τῶν πολιτῶν μας. Γιατί καί ἡ μητέρα Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας μέ τήν ὑπογραφή Σας νά ἐκθέσει ὅλους μας στούς «ἔσχατους» κινδύνους γιά τή Σωτηρία μας; Ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου τελικά ζήτησε τίς ὑπογραφές ὅλων τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Μέ τήν Ἱεραρχία τοῦ Ὀκτωβρίου θά ἐπιβεβαιώσετε τήν πνευματική μας ὑποδούλωση στούς ταγούς τῆς Νέας Ἐποχῆς; Ἡ θά μᾶς γλυτώσετε ἀπ' αὐτούς;

Εὐλαβῶς ἀσπαζόμαι τήν Δεξιάν Σας.

Ἐλάχιστος ἐν πρεσβυτέροις
ἀρχιμ. Σαράντης Σαράντος
ἐφημέριος Ἱ.Ν.Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου.

